

γι' αυτό εφρόντιζε και κάθε απόγευμα πήγαινε και καθόταν στην όχθη της λίμνης και νανούριζε το πολυαγαπημένο της άπανο στά γουατά της.

Μιά μέρα, όταν η Αίλιος γύρισε από τη λίμνη, η Διονυσία παρετήρησε, πώς της συνυφάδας της τὰ φουστάνια έσταζαν κάτω στο πάτωμα και με την πρόφρασι πώς ήθελε να ιδη το φόρεμά της, της τὰ άνασήκωσε κι είδε, πώς ο ποδόγυρος του μεσοφοριού της ήταν βρεγμένος!

—“Ε, αυτό είναι το σημάδι των νεραϊδών! είπε μέσα της η καικία γυναίκα.

Κι' έτρεξε άμέσως και διέδωσε σ' όλες τις φιλενάδες της και τους γνωστούς της, πώς ο γαμπρός της είχε για γυναίκα του μια νεράιδα!

Και μ' αυτό και μ' άλλα πολλά τεχνάσματα, η Διονυσία κατάφερε σιγά-σιγά ν' άποτραβήξει τον Μορισέ απ' τη γυναίκα του.

Η Αίλιος δεν άργησε να καταλάβη πώς ο άντρας της δεν την αγαπούσε όπως πρώτα και πώς λυπότανε, που δεν έπηρε τη Διονυσία. “Αλλά τί να κάνη; Προσπαθούσε μόνη της ν' άπαρηγορηθί και μόνο βάλοσμο στον πόνο της εύρισκε στην άγάπη του παιδιού της και στους περιπάτους της στη λίμνη.

“Ενα θράδυ, μόλις γύρισε απ' τον περίπατό της, η Αίλιος είδε, στην διπλανή κάμαρα με την δική της, τον Μορισέ και την Διονυσία να γλυκοφιλιούνται! Και τότε δεν βάσταξε πεία. “Αφρη στο παιδί της κι' έφυγε τρέχοντας, σαν τρελλή, κι' από τότε η πριγκιπίσσα της λίμνης, με τὰ σμαραγδένια μάτια και τὰ πρασινόξανθα μαλλιά, δεν ξαναφάνηκε στη γη!

Οι χωριάτες, που έκείνη την ώρα γύριζαν απ' τὰ χωράφια τους, είπαν, πώς άκούσαν ένα παράξενο θόρυβο στη λίμνη, άλλ' ότι δεν είδαν τίποτε με τὰ μάτια τους.

Ο Μορισέ βρήκε γρήγορα παρηγοριά στην άγάπη της Διονυσίας, που την παντρεύτηκε, αλλά ποτέ δεν μπόρεσε να ξεγάζη τελείως τη Αίλιος. Τη σκεπτόταν ιδίως τη νύχτα και πολλές φορές όταν ξάγρυπνος, μη μπορώντας να κοιμηθί, νόμιζε, πώς έβλεπε μια άσπρη σκιά να περνά έξω από τὰ τζάμια του παραθύρου και πώς άκούσε μέσα στην κάμαρα του παιδιού του το τραγούδι με τὸ όποιο του νανούριζε η μητέρα του, η Αίλιος, κοντὰ στη λίμνη!

ΑΙΣΤΡΟΠΙΕΣ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

‘Ο Μασσενέ είχε στο ιδιαίτερό του γραφείο μια ντουλάπα γεμάτη άρόματα, τὰ όποια παρασκευάζε ο ίδιος. ‘Αναλόγως με τη σύνησι που ήθελε να γράψη, άνοιγε όρισμένα απ' τὰ άρώματα αυτά, άνέπνεε δυνατά και κατόπιν καθόταν στον πιάνο κι' έργαζόταν.

‘Ο Βίκτωρ ‘Αλφιέρης, τέλος, έδενε, όταν έγραφε, τὰ πόδια του άπάνω στην πολυθρόνα του, για να μη σηκώνεται κάθε τόσο και διακόπτει τον οιστρο του!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΙΑΞΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

‘Η θειά.—“Αχ, κορίτσι μου, μη γελιέσαι! Τὰ άωροφα φτερά, δεν κάνουν τὰ άωροφα πουλιά!

‘Η άνεψιά.—“Ισως όχι, αλλά κάνουν ώροαι... καπέλλα!

‘Η άπορία του μικρού:
—Γιατί, πατέρα, μερικές εταιρείες λέγονται άνόνομες;
—Γιατί, παιδί μου, γίνονται εκεί μέσα κάτι πράγματα, που δεν έχουν όνομα.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ξέρετε πόσο στοίχισε η άνακάλυψις της ‘Αμερικής απ' τον Κολόμβο; Μόνο 1.440.000 μαρκαβέδια, δηλαδή 36.000 φράγκα χρυσά! Μόνον τόσο!

—Τ' άσφυξιόγωνα άέρια ήσαν γνωστά στους ‘Ερυθρόδερμους της Νοτίου ‘Αμερικής, οι όποιοι, όταν ήθελαν να έξοντάσουν τους άντιπάλους των, οι όποιοι έμεναν κλεισμένοι μέσα στα περιτειχισμένα χωριά τους, έκαιγαν γύρω διάφορα φυτά και με τον καπνό τους έδηλητηρίαζαν.

ΣΚΕΨΨΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

‘Ο έρωτας είναι το μυθιστόρημα της καρδιάς ν' η ήδονή είναι η ιστορία της.
Μ π ω μ α ρ σ α ι

‘Ο άνδρας φανερώνει την άγάπη του πριν άκόμα την άσθανθή ο έδιος. ‘Η γυναίκα όμως δεν φανερώνει την άγάπη της, παρά μονάχα άφού την καταλάβουν οι άλλοι από τις πράξεις της.
‘Α ν. Φ ρ ό α ν σ

Για τις γυναίκες η ζήλεια και ο έρωτας είναι σταυραδέφια.
Π ρ. Μ ε ρ ι μ έ

‘Ο έρωτας μεταβάλλει και τον γάιδαρο άκόμα σε χορευτή.
Α ί μ. Ζ ο λ ά

Κι' ο μεγαλύτερος άμαρτωλός με μη σίγουρα στον Παράδεισο, έόσον έχει άγάπησει μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς του.
Π ο υ σ ό ν ν ι έ Τ ε ρ ρ ά ι γ

Δεν πρέπει ποτέ να εμπιστευόσθε στην άγάπη μιας γυναίκας, που έχει έξημιμένη φαντασία, γιατί μια τέτοια γυναίκα δεν μπορεί ν' άφοσιωθή σ' έναν μονάχα άνδρα.
Ξ. ν ι έ Μ ο ν τ ε π έ ν

‘Από τους μουφιούς κι' απ' τη γυναίκα πάντα κάτι λείπει.
Γ α λ λ ι κ ή Π α ρ ο ι μ ί α

Μια ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν άμοιρη στα νεύατα της και πέσσε τη ζωή της έναρτητα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, όπως και οι ταμία έκείνοι, των όποιων η τιμωρία γίνεται πολύ φυσική και δεν έκτιμάται όσον πρέπει άπο τον κόσμο...
Μ π ρ ό ν

Σοφή γυναίκα, κακή νοικοκυρά.
‘ Γ α λ λ ι κ ή Π α ρ ο ι μ ί α

‘Ενας άνδρας άχρηνός άξίζει περισσότερο από μια γυναίκα χρυσή.
‘ Ι ο σ α ν ι κ ή

‘Όποιος κατηγορεί τον έρωτα, βρίσκει την τιμωρία του στο γάμο.
Σ α ί ξ ι π ρ ο

‘Η ρυτίδες άσχημίζουν την γυναίκα, αλλά πάντα λιγώτερο απ' ό,τι την άσχημίζει η κακία.
Α. Κ ά ρ ρ

‘Η βεντάγια είναι ένα μικρό κομφοτέχημα, άπαραίτητο για τις γυναίκες έκείνες, που δεν μπορούν πια να κοκκινίζουν από ντροπή.
‘ Α δ ό λ φ. Ρ ι κ ά ρ

‘Η γυναίκες είναι κάτι, μόνον όταν οι άνδρες δεν είναι τίποτε.
Σ ω μ έ τ

‘Όταν η καρδιά ταλαντεύεται, και το ελάχιστον άρχει να την κινή ν' άποφασισή.
Τ ε ρ ρ έ ν τ ι ο ς

‘Η καρδιές των ώροαιων γυναικών είναι περιτυλιγμένες καθώς μερικά ζαχαρωτά, με χαρτιά, πάνω στα όποια είναι γραμμένα αινίγματα.
‘Α ν. Φ ρ ό α ν σ

‘Η όμορφιά δεν είναι τίποτ' άλλο από μια παγίδα, την όποία έστησε η φύσις στο λογικό μας.
Λ ε δ ή

‘Ο έρωας είναι αυγό φρέσκο. ‘Ο γάμος είναι αυγό παραθρασμένο. Και το διαζύγιο αυγό κλοσθι.
Β. Ο ύ γ κ ω

‘Ο Θεός έγραψε δυό συγγράμματα : ‘Ενα πεζό : τον άνδρα. Κι' ένα ποίημα : την γυναίκα.
Α. Μ υ σ σ έ

‘Η πρώτη έκδοσις της ‘Αγίας Γραφής είναι η γυναίκα. ‘Η πρώτη δε αυτή έκδοσις έχει ως έπικεφαλίδα το ρητό : «Πίστευε και μη έρείθωνε». Κ ά ν τ ι ο ς

‘Η γυναίκα είναι ένα αίνιγμα, το όποιον άποιος θελήσει να το λύση... δέ ν ε τ α ι !...
Π. Ψ ό ρ

‘Η γυναίκα είναι ένα ώροαιο ποίημα, που πρέπει να το διαβάση ο άνδρας σ' όλη του τη ζωή, για να μην τὸ...καταλάβη ποτέ !...
Β. Ο ύ γ κ ω

‘Η γυναίκα θέλει να είναι η βασίλισσα η δούλη ! Καμμιά φορά όμως θέλει να ναι και τὰ δυό μαζί...
Α. Δ ο υ μ α ς

‘Η γυναίκα γεννήθηκε για να άποφέρη κι' ο άνδρας για να... άποφέρητα !
Κ ά ρ μ ε ν Σ ύ λ β α

‘Ο έρωτας είναι ένα καλλιτέχημα, το όποιον έχει άπάνω του τη σφραγίδα του Δημιουργού.
Λ α φ ά ρ γ κ

